విజయార్కే
నిర్ణయం

నిర్ణయం

రామకృష్ణ ఆఫీసులోకి వగరుస్తూ పరుగెత్తుకొచ్చేసరికి గోడగడియారం టంగు టంగున పది గంటలు కొట్టింది. క్లర్క్ చేతిలో వున్న రిజిష్టర్ లాక్కొని బర బర ఓ సంతకం పెట్టేసి తన కుర్చీలో కూర్చుని ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు.

"నాకు తెలియకడుగుతా రామకృష్ణా! రోజూ లేటుగా వగరుస్తూ పరుగెత్తుకు రావడమెందుకు? ఓ పది నిమిషాలు ముందుగా రావచ్చుగా. నాకు బుద్ధి తెలిసినప్పట్నుంచి నువ్వు ఆఫీసుకు ముందుగా రావడం చూడలేదు" కాస్త అతిశయోక్తిని కూడా జోడించి అన్నాడు రోజూ ఈ తతంగాన్ని చూస్తోన్న హెడ్ క్లర్క్ సుబ్రహ్మణ్యం.

"రోజూ ఉదయం ఆరునుంచి తొమ్మిదిన్నరవరకు కెఅండ్ కె కంపెనీలో అకౌంట్స్ చూసే పని ఒకటి పార్ట్ టైమ్ గా వెలగబెడుతున్నాడుగా...రెండు చేతులా సంపాదిస్తూ, సరిపోవని మరో రెండు చేతులు అరువు తెచ్చుకొని మరీ సంపాదిస్తున్నాడు" సీనియర్ క్లర్క్ సోమసుందరం తన అక్కసునంతా కక్కేశాడు.

"ఉన్నది ఇద్దరే పిల్లలు. సొంతిల్లు, మంచిజీతం. ఇక్కడ పై రాబడి కూడా ఫర్వాలేదు. అయినా ఇంత కక్కుర్తి ఎందుకోయ్...ఓ స్కూటర్ కొనుక్కోవచ్చుగా" సుబ్రహ్మణ్యం ఉండబట్టలేక అడిగాడు.

ఆఫీసులోని స్టాఫంతా వాళ్ళ మాటలను శ్రద్ధగా వింటున్నారు. రామకృష్ణ ఓసారి చుట్టూ కలియజూసి " అయ్యిందా లేదా?" అన్నాడు తాపీగా.

"ఏమిటి సినిమా టైటిలా?" అడిగింది టైపిస్టు సుందరి ఉత్సాహంగా.

"కాదు. నా గురించి 'అ' జెండాలో చర్చించుకోవడం... స్కూటర్ కొనడమంటే....ఏనుగును

కొనుక్కున్నట్టు...రోజు అరలీటరు అంటే పధ్నాలుగున్నర...నెలకు నాలుగు ఆదివారాలు తీసేస్తే ఇరవై ఆరూ ఇంటూ పధ్నాలుగున్నర....అంటే మూడు వందల డెబ్భై ఏడు రూపాయలు... ఆ లెక్కన సంవత్సరానికి... హమ్మో... అదే సెకండ్ హ్యాండ్ లో కొన్న ఏడువందల రూపాయల సైకిల్ తో పెట్రోల్ ఖర్చు లేకుండా ఆఫీసు, ఇల్లు, మార్కెట్, ఇలా అన్నింటికీ వెళ్లొచ్చు. ఆరోగ్యానికి ఆరోగ్యం...పొదుపుకు పొదుపు..." అన్నాడు ఓసారి హెడ్ క్లర్క్ వైపు చూసి.

సుబ్రహ్మణ్యం రెండు చేతులూ జోడించి "బుద్ధి తక్కువై నిన్ను కదిపానోయ్. నువ్వెంత పిసినిగొట్టు శ్రీవని తెలిసినా, తెలియక అడిగాను...నీ పొదుపు ఎంచక్కా ఎంత బావుందో.. ఏదైనా పత్రికలో పొదుపు గూర్చి రెగ్యులర్ గా ఆర్టికల్స్ రాస్తూ వుండరాదూ... డబ్బులు కూడా వస్తాయి" అన్నాడు.

"ఈ అయిడియా ఏదో బావునట్టుందే..." అన్నాడు రామకృష్ణ.

"హు...మన రామకృష్ణకున్న జనరల్ నాలెడ్జిలో వన్ పర్సెంట్ స్టేట్ గవర్నమెంట్ కు వుంటే ఈ పాటికి ఓవర్ డ్రాఫ్ట్ సమస్య సగమైనా తీరేది. నిట్టూరుస్తూ నీరసంగా అన్నాడు సోమసుందరం.

టైపిస్ట్ సుందరి ముసిముసిగా నవ్వుకుంది. రామకృష్ణ పిసినారితనం ఆ ఆఫీసులో అందరికి తెలుసు. లంచ్ అవర్ లో కూడా క్యాంటీన్ లో టీ కూడా తాగడు . సిగరెట్, పాన్ లాంటి అలవాట్లు లేవు. డబ్బు మనిషి.. ఆరోగ్యం చెడిపోతుందని కాకుండా డబ్బు ఖర్చు అవుతుందని ఏ అలవాటూ చేసుకోడు.

రామకృష్ణ ఫైళ్ళని కదిలించాడు. సరిగ్గా ఓ వ్యక్తి వచ్చాడు.

"ఇక్కడ రామకృష్ణగారెవరండీ?' అంటూ.

సుబ్రహ్మణ్యం రామకృష్ణ వైపు చేయి పెట్టి చూపించాడు. ఆ వ్యక్తి రామకృష్ణ దగ్గరికి వెళ్లి ఓ నమస్కారం చేసి "మీతో పనివుండి వచ్చానండి...చిన్న సంతకం...ఇక్కడే మాట్లాడుకుందామా... బయటకెళ్ళి మాట్లాడుకుందామా? మీమేలు వుంచుకోనులెండి" అన్నాడు గొంతు తగ్గించి.

వెంటనే రామకృష్ణ మోహంలో ఫీలింగ్స్ మారాయి. అప్పటివరకూ చిరాగ్గా వున్న అతని మొహంలో ఆనందం అతుక్కుపోయింది.

"ఓహోహో ...నువ్వా బాబాయ్..ఏంటీ..పిన్ని కులాసాయేనా? నాతో పనా? అరెరె...బాబాయ్ కి ఆ మాత్రం చేసి పెట్టలేనా? పద బాబాయ్ అలా క్యాంటీన్ కు వెళ్లి మాట్లాడుకుందాం..." అంటూ నవ్వుముఖంతో లేచాడు.

సుబ్రహ్మణ్యం తన వైపు అనుమానంగా గుచ్చిగుచ్చి చూడ్డంతో "అరె...మా బాబాయ్...వేలు విడిచిన చుట్టం..మన ఆఫీసులో చిన్నపని ఉండి వచ్చాడు. తీ తాగించి వస్తాను" అంటూ బయటకు నడిచాడు వచ్చినతడితో.

ఆ వ్యక్తి ఇదంతా ముందు అర్థంకాలేదు. మెల్లమెల్లగా అర్థమవడంతో ఓ జీవం లేని నవ్వు నవ్వి తనూ బయటకు నడిచాడు.

"పొద్దున్నే ఓ బోణీ తగిలింది. మంచి సంపాదన వున్న పోస్ట్...పైగా మేనేజర్ పీనుగతో లింకులు...తన దగ్గరికి వచ్చే కేసులన్నీ ఇలాంటివే... రోజుకో చుట్టరికం చెబుతాడు" గొణుక్కున్నాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

"నిజంగా అతను మన రామకృష్ణ బాబాయేనటండీ..." అనుమానంగా అడుగుతూ సుబ్రహ్మణ్యం సీటు దగ్గరికి వచ్చాడు సోమసుందరం.

"మీరెక్కడి అమాయకులండీ... సొంత తల్లిని... తండ్రి చచ్చి నెలరోజులైనా అవ్వక ముందే బయటకు వెళ్ళేలా చేశాడు... తండ్రికి దశ దిన కర్మ చేయడానికి డబ్బు ఖర్చు అవుతుందని గొడవ చేశాడు...అలాంటివాడు వేలు విడిచిన, కాలు విడిచిన చుట్టం అంటూ భుజం మీద చేయి వేసి క్యాంటీన్ కు తీసుకు వెళ్తా డంటే ఎలా నమ్ముతారండీ...ఏదో బేరం తగిలింది" అసలు విషయం చెప్పాడు సుబ్రహ్మణ్యం.

ఆ ఆఫీసులో ఇలాంటి సంఘటనలు మామూలే. రామకృష్ణ పిసినారితనం గూర్చి కథలు కథలుగా చెప్పుకుంటారు. ఇదో మచ్చుతునక.

* * *

"అన్నయ్య ఇంకా ఆఫీసు నుంచి రాలేదా వదినా?" పిట్టగోడ ఎక్కి అటువైపు వున్న వదిన రూపను అడిగాడు దివాకర్.

"ఇంకా రాలేదయ్యా... ఆఫీసు వదలగానే ఆ టైపు ఇన్ స్టిట్యూట్ లో జాబ్ వర్క్ చేసే సరికి ఎనిమిది అవుతుంది" చెప్పింది రూప.

"నేనుకూడా ఏదైనా పార్ట్ టైమ్ చూసుకోవాలి... అన్నయ్యలా పై సంపాదన వచ్చే సీటు కూడా కాదాయె నాది" ఓ చిన్న నిటూర్పు విడుస్తూ అన్నాడు.

"సర్లెవయ్యా... ఇంతకీ అసలు విషయం చెప్పు..భాగ్య లేదా?"

"అవును వదినా ...తను పుట్టింటికి వెళ్ళింది. ఇవ్వాళ పిల్లలకి సెలవు కదా... సరదాగా అమ్మమ్మ ఇంటికి వెళ్తానన్నారు. పోనిలే అని పంపించాను" మెల్లిగా చెప్పాడు.

'ఒక్కరోజు భోజనం ఖర్చు మిగులుతుందని భార్యను , పిల్లలను పంపించాడు. భార్యకూడా భర్తకు తగ్గదే... ఒక్కరోజు కలిసొస్తుందని కక్కుర్తి. వచ్చేప్పుడు పళ్ళు, ఆటో ఖర్చులు కూడా తెచ్చుకుని సిటీబస్సులో వస్తుంది' మనసులో అనుకొని పైకి మాత్రం-

"అలాగా...ప్చ్...మా అమ్మా ఈ ఊళ్ళో వుంటే నేనూ భాగ్యలా వీలు దొరికినప్పుడల్లా వెళ్లేదాన్ని" అంది.

"ఏమిటో వదినా...ఉదయం నుంచి తలనొప్పి...తనెలాగూ వాళ్ళమ్మ ఇంటికి వెళ్తుంది కదా అని పాలు తీసుకోలేదు" అసలు విషయం నెమ్మదిగా చెప్పాడు.

"ఓహో కాఫీ కోసం అన్న మాట ఈ బిల్డప్పంతా...' అనుకుంది రూప.

"దానికేం భాగ్యం...మీ అన్నయ్య రానీ..ఒకేసారి చేసిస్తా" అంది లోపలికి వెళ్లడానికి సిద్ధమవుతూ.

"అన్నయ్యరాగానే పిలవడం మర్చిపోకు వదినా" అంటూ తానూ లోపలికి నడిచాడు.

పిసినారితనంలో రామకృష్ణకు ఏమాత్రం తీసిపోడు దివాకర్...చాలా పొదుపు మనిషి. ఆ పొదుపు పరాకాష్ఠకు వెళ్ళి అతడ్ని పిసినారిగా మార్చింది. తండ్రి ద్వారా సంక్రమించిన ఆ ఇంటిని, తండ్రి మరణించిన పదవరోజునే పంచుకున్నారు. ప్రయివేట్ కంపెనీలో ఉద్యోగం. కానీ ఖర్చు లేకుండా రోజులు గడవాలని చూసే రకం.

* * *

వెన్నెల పత్రికాఫీసు.

ఎడిటర్ శర్మ, రిపోర్టర్ వాసంతి ఎదురెదురుగా కూచుని వున్నారు.

ఎడిటర్ వయసు యాభై అయిదు-అరవై మధ్య ఉంటుంది. బట్టతల, ఎప్పుడూ నోట్లో గుప్పుగుప్పుమని పొగ వదిలే పైపు. చూడ్డానికి చాలా హుందాగా వుంటాడు.

"చెప్పమ్మా వాసంతి...ఏం చేయాలనుకుంటున్నావు? మన మేగజైనుకు ఏమైనా స్పెషల్ ఆర్టికల్స్ తయారుచేస్తున్నావా?" అడిగాడు వాసంతి వైపు చూస్తూ.

వయసు పాతిక కూడా దాటని వాసంతి డిగ్రీ కంప్లీట్ కాగానే తన కిష్టమైన జర్నలిజాన్ని ఎంచుకుంది. వెన్నెల పత్రికలో స్పెషల్ ఆర్టికల్స్ రాస్తూ వుంటుంది. ఆమె కళ్ళలో మెస్మరిజమ్. ఐదడుగుల రెండు అంగుళాల ఎత్తువుండే వాసంతికి వినయం ఓ ఎస్సెట్. తనో గొప్పదాన్ని అనే భావం ఎప్పుడూ ఎదుటి వాళ్ళ ముందు ప్రదర్శించదు.. ఆమెను చూడగానే వెకిలిగా కామెంట్ చేయాలనిపించదు ఎవరికీ.

"ఈ సారి వృద్ధుల శరణాలయం గూర్చి రాద్దామనుకుంటున్నాను సార్..." అంది వాసంతి.

"అలాంటి ఆర్టికల్స్ పాఠకులు చదువుతారంటావా?" అనుమానంగా అడిగాడు శర్మ.

"తప్పకుండా చదువుతారు సార్... మనిషికి వృద్ధాప్యం చివరి మజిలీ...ఆ చివరి మజిలీ కన్నవాళ్ళ దగ్గర సాగితే అదో వరం. అలా కాక కన్నవాళ్ళ నిరాదరణకు గురైతే వృద్ధాప్యం ఓ శాపం అవుతుంది. అలాంటి శాప గ్రస్తుల కథలను సీరియల్ గా వేద్దాం సార్... ఇంకా స్పందించే మనసున్న పాఠకులున్నారని నిరూపిద్దాం...వాళ్ళ కథలను వరుసగా రాద్దాం..." వాసంతి ఉద్వేగంగా చెప్పుకుపోతోంది.

ఎడిటర్ శర్మ ఆలోచనలో పడ్డాడు. తనది కమర్షియల్ పత్రిక. అందులో ఇలాంటి ఆర్టికల్స్? వాసంతి చెప్పినదాంట్లో అసత్యం కూడా ఏమి లేదు.

"చెప్పండి సార్...చేయమంటారా?"

"అలాగేనమ్మా.. హోం ఫర్ ది ఏజ్ డ్ కి వెళ్తావా?"

"నాలుగు వారాల క్రిందట దాని గూర్చి ఓ ఆర్టికల్ రాసాం. ఇప్పుడిప్పుడే వద్దు సార్! సిటీకి దూరంగా వున్న 'రావు బహద్దూర్ అనాధ శరణాలయం' కు వెళ్తాను. అక్కడున్న అనాథలైన వృద్ధుల జీవితాలను తెలుసుకుంటాను"

"రావు బహద్దూర్ అనాధ శరణాలయమా? ఈ పేరు ఎప్పుడో విన్నట్టుండే?" సాలోచనగా అన్నాడు ఎడిటర్ శర్మ.

"ఒకప్పుడు రాజులా బ్రతికాడు సార్... అతని గూర్చి తెలుసుకున్నాను. చెప్పమంటారా సార్" ఉత్సాహంగా అంది వాసంతి.

ఆమె ఉత్సాహాన్ని చూస్తే ముచ్చటేసింది శర్మకు. అప్రయత్నంగా తన కూతురు గుర్తుకొచ్చి

కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. తన కూతురు బ్రతికుంటే సరిగ్గా ఇదే వయసులో ఉండేది. రోడ్డు ప్రమాదంలో పదేళ్ళ వయసులోనే తమని విడిచి వెళ్లిన కూతురి జ్ఞాపకం అతని మనసును కదిలించింది.

మరణం ఎంత విషాదకరమో...అంతకన్నా ఆ మరణం తాలూకు జ్ఞాపకం మరింత విషాదకరమైంది. ఆ జ్ఞాపకం మనసు పొరలను చీల్చుకొని, కన్నీటి పొరలను ఛేదించుకుని కన్నీళ్ళుగా బయటకు వస్తుంది.

"ఏంటి సార్...అలా అయిపోయారు? నేనేమైనా నొప్పించానా?" నోచుకుంటూ అడిగింది వాసంతి.

సన్నటి కన్నీటి పొరను కనిపించకుండా కర్చీఫ్ తో తుడుచుకుంటూ "ఛ...ఛ...అలాటిదేమీ లేదు. చెప్పమ్మా" అన్నాడు ముందుకు వంగి.

"రావు బహద్దూర్ ఒక్కప్పుడు బాగా బతికిన మనిషి. రాజులు, రాజ్యాలూ పోయాక, రాజరికంతాలూకు గుర్తులు శిథిలావస్థకు మిగిలాయి. రావు బహద్దూర్ ఆనాటి రాజుల రాజరికాలకు ఓ మిగిలిపోయిన ఓ శిథిలావశేషం. తనకున్న ఆస్తులను కరిగించి కొడుకులను చదివించాడు. ప్రయోజకులను చేశాడు. అనుకోకుండా రావు బహద్దూర్ గారి సతీమణి చనిపోవడంతో మానసికంగా కృంగిపోయి తాత్కాలికంగా తన వ్యాపార భాద్యతలను కొడుకులకు అప్పగించాడు. ఇదే అదనుగా ఆ కొడుకులు తండ్రిని నిర్లక్ష్యం చేయడం ప్రారంభించారు. కోడళ్ళు తమ పెత్తనాన్ని ప్రదర్శించడంతో అహం దెబ్బతిన్న బహద్దూర్ కొడుకులను ఇదేమిటని నిలదీశాడు.

సిటీకి దూరంగా వున్న పాడుబడిన ఓ భవనాన్ని తండ్రికి ఇచ్చి 'నీకింతే ప్రాప్తి'అన్నారు. అప్పటికే భార్య పోయిన దిగులుతో వున్న రావు బహద్దూర్ కొడుకుల ప్రవర్తనకి తట్టుకోలేకపోయాడు. తనో అనాథగా మారానని వాపోయాడు.

తనలాంటి వృద్ధులకు ఏదైనా చేయాలని నిర్ణయించుకున్నాడు. సిటీకి దూరంగా వున్న

పాడుబడిన భవనాన్ని తనే రిపేరు చేసుకున్నాడు. వృద్ధుల అనాథ శరణాలయాన్ని స్థాపించాడు. తనలాంటి నిస్సహాయుల కోసం తలుపులు తెరిచాడు.

ఇప్పుడా వృద్ధుల శరణాలయంలో పదిమంది స్త్రీలు, పదిమంది పురుషులు వున్నారు. తన కొచ్చే ఆదాయంతో ఈ శరణాలయాన్ని రావు బహద్దూర్ నడిపిస్తున్నాడు. అందులో వున్న ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో కథ. వాళ్ళ జీవితాలను కథలుగా రాద్దాం సార్" అంది అప్పటివరకూ గుక్కతిప్పుకోకుండా చెప్పిన వాసంతి.

"వెరీ గుడ్!" విద్యార్థి పాఠం అప్పగించినట్టుగా బుద్ధిగా చెబుతోన్న వాసంతి వైపు ప్రశంసాపూర్వకంగా చూస్తూ అన్నాడు ఎడిటర్ శర్మ.

"మరి ఆ స్టోరీస్"

ప్రొసీడ్ బేబీ...నువ్వు వెళ్ళి వాళ్ళ జీవితాలను తెలుసుకో! ఈ వారమే పత్రికలో ప్రకటన ఇస్తున్నాను. నీకూ మన పత్రికకూ ఈ ట్రూ లైఫ్ రియల్ స్టోరీస్ మంచి పేరు తేవాలి" మనస్ఫూర్తిగా అన్నాడు.

"థాంక్యూ సార్..." అంటూ ఉత్సాహంగా బయటకొచ్చింది వాసంతి.

* * *

'రావు బహద్దూర్ వృద్ధుల శరణాలయం'

తుప్పుపట్టిన బోర్డుమీద రంగు వెలిసిన అక్షరాలూ దీనంగా చూస్తున్నట్టు కనిపిస్తున్నాయి.

ఆశ్రమం చుట్టూ పిట్టగోడ, దానిమీద మొలిచిన పిచ్చి మొక్కలు చిన్న చెక్క గేటు, ఆ గేటుపక్కన ఓ గది. ఆ గదిలో యాభై అయిదేళ్ళ మేనేజర్ శేషగిరి ఎప్పుడూ ఆరోగ్యంతో కుస్తీ పడుతూ ఉంటాడు. వారంలో నాలుగు రోజులు అనారోగ్యంగా ఉంటాడు. నా అనేవాళ్ళు లేరు. ఇక్కడ మేనేజర్ కమ్ వాచ్ మెన్ కమ్ సెక్యూరిటీ కమ్ అకౌంటెంట్ అన్నీ...

ఆశ్రమం ముందు ఆటో ఆగింది. అందులోనుంచి వాసంతి దిగి, మీటరు చూసి హ్యాండ్ బ్యాగ్ లో నుంచి డబ్బులు తీసి ఆటో డ్రైవర్ కు ఇచ్చింది.

పసుపురంగు చీర అదే రంగు జాకెట్టు, నుదుట గుండ్రటి చిన్న బొట్టు, మెడలో సన్నటి చెయిన్...బ్రహ్మ చెక్కిన అద్భుత శిల్పంలా ఉంది. దానికి తోడు సింప్లిసిటీ పెద్ద ఎస్సెట్ గా వుంది.

అనాథ శరణాలయం బోర్డు వైపు ఓసారి చూసి చెక్క గేటు తీసుకుంటూ, ఆ పక్కనే వున్నా గదిలోకి నడిచింది.

పడుకొని తలకు అమృతాంజనం రాసుకొంటున్న శేషగిరి...ఎదురుగా కనిపించిన అమ్మాయిని చూసి, నిటారుగా కూచున్నాడు.

"నమస్తే..." రెండు చేతులు జోడించి అంది వాసంతి.

"నమస్తే...మీరు..." ఆశ్చర్యంలో నుంచి తేరుకుంటూ అడిగాడు.

ఆశ్రమానికి ఈ అమ్మాయి ఎందుకు వచ్చిందో అర్థం కావడం లేదు.

"నా పేరు వాసంతి. వెన్నెల పత్రికలో రిపోర్టరుగా పనిచేస్తున్నాను. స్పెషల్ ఇంటర్వ్యూలు, ఆర్టికల్స్ రాస్తుంటాను" తనని తానూ పరిచయం చేసుకుంది.

"ఇక్కడికి..." అతని మాటలింకా పూర్తిక్కాలేదు.

"ఈ అనాథ శరణాలయంగూర్చి మా పత్రికలో రాద్దామని వచ్చాను. నాకు రావు బహద్దూర్ గారి అపాయింట్ మెంట్ కావాలి. అలాగే ఈ శరణాయలంలో వున్నా వాళ్ళ ఇంటర్ వ్యూలు "

దీర్ఘాంగా నిట్టూర్చి అన్నాడు శేషగిరి-

"ఇక్కడి వాళ్ళ గూర్చి రాయడానికేముందమ్మా...అందరూ దిక్కులేని వాళ్ళు.ఎవరూ లేని అనాథలు. అందరి కథలు ఒక్కటే...సరే..మీరడిగారుకాబట్టి ఈ విషయం బహద్దూర్ గారితో

మాట్లాడుతా ...మీరు కూచోండి. ఆయన తోట పనిలో వున్నట్టున్నారు. చెప్పి వస్తాను" అంటూ లేచాడు.

"నేనూ వస్తాను పదండి" అంది వాసంతి కెమెరాను సరిచేసుకుంటూ.

విశాలమైన ఆ ఆవరణలో రకరకాల పూల చెట్లు వున్నాయి. ఓ వైపు కొత్తిమీర, పుదీనా, మరో వైపు కాయగూరల మొక్కలు.

ఇంకా సూర్యుడు తన ప్రతాపాన్ని చూపించడంలేదు. కొంతమంది స్త్రీలు మొక్కలకు నీళ్ళుపోస్తున్నారు. మగవాళ్ళు పిచ్చి మొక్కలను పీకుతున్నారు.

శేషగిరి ఇంకాస్త ముందుకు నడిచాడు.

అక్కడ...ఓ డెబ్బయ్యేళ్ళ వృద్ధుడు పూల మొక్కలకు నీళ్ళు పోస్తున్నాడు. లాల్చీ, పైజామా వేసుకున్నాడు. లాల్చీమీద ఓ కోటు అక్కడక్కడ చిరుగులు పది వుంది. గడ్డం మాసి వుంది. అయినా మోహంలో కళ... కొట్టొచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది. మెలితిరిగిన తెల్ల మీసాలు హుందాగా వున్నాయి.మెడలో పులిగోరు గొలుసు...కాళ్ళకు స్లిప్పర్స్...

"సార్..."

అతను తల తిప్పి చూశాడు.

"ఈ అమ్మాయి పేరు వాసంతి. వెన్నెల పత్రికలో రిపోర్టర్ గా పనిచేస్తోందిట. మిమ్మల్ని కలవాలని వచ్చింది" చెప్పి తన పని అయిపోయిందన్నట్టు పక్కకు జరిగాడు శేషగిరి.

వాసంతి రెండు చేతులు జోడించి నమస్కారం చేసింది. అతనే రావు బహద్దూర్ అని అర్థమైంది. చేతులకు అంటిన మట్టిని నీళ్ళతో కడుక్కొని, భుజంమీద వున్న కండువాతో తుడుచుకొని "ఏం కావాలమ్మా?" అడిగాడు చెట్టు నీడ దగ్గరికి వస్తూ .

పక్కనే పెద్ద వేపచెట్టు వుంది.

పెద్దగా ఉపోద్ఘాతం లేకుండా తను వచ్చిన విషయం చెప్పిందామె.

అంతా విని తల పంకించి,"అలా కూచుని మాట్లాడుదాం" అన్నాడు.

ఈలోగా ఓ వ్యక్తి వచ్చి స్టూళ్ళు తెచ్చి వేశాడు.

"చెప్పమ్మా...ఏం రాద్దామనుకుంటున్నావు? ఇక్కడ పెద్ద విశేషాలు ఏముంటాయి?

నా గురించి రాయడానికి ఏముందమ్మా? నేనో సాదా సీదా మనిషిని. నా గూర్చి రాస్తే ప్రజలు చదువుతారంటావా?" చిర్నవ్వుతో అన్నాడు.

"అలా అనకండి సార్...మీరు చేస్తున్నది మామూలు పని కాదు...ప్రజల అభిమానంతో ఎన్నికై ఆ తర్వాత పదవుల కోసం కుమ్ములాడుకుని, పదవులు సంపాదించి, తద్వారా కోట్లసంపాదించే రాజకీయ నాయకులు కూడా చేయని మంచిపని మీరు చేస్తున్నారు.

కన్నవాళ్ళకే బరువైన తల్లిదండ్రులకు, వృద్ధాప్యంలో ఎవరూ లేక, అనాథలుగా దిక్కు తోచని స్థితిలో జీవితపు చరమాంకంలో వున్న వృద్ధులకు మీరు ఇచ్చే చేయూత దైవకార్యం లాంటిది. మీగూర్చి రాయడం....మంచి గూర్చి చెప్పడం లాంటిదే...మీ ప్రేరణతో మరెందరో ముందుకురావాలి...ఎంతో మంది వృద్దలకు చివరిమజిలీ మీరిచ్చే చల్లని నీడే కావాలి" మనస్ఫూర్తిగా అంది వాసంతి.

"ఇంత చిన్న వయసులో జీవితాన్ని చదివినట్టు మాట్లాడుతున్నావమ్మా...ఆ దేవుడు నిన్ను చల్లగా చూడాలి" అన్నాడు ఆప్యాయంగా వాసంతి తల నిమురుతూ రావు బహద్దూర్.

ఆ మాత్రానికే చలించిపోయింది వాసంతి. తన సొంత తాతయ్య కళ్ళ ముందు ఉన్నట్లనిపించింది!

బ్యాగ్ లో నుంచి పెన్నూ, బుక్కు తీసుకుంది. "మీ గురించి చెప్పండి సార్" అంది రాయడానికి ఉద్యుక్తురాలవుతూ.

"నా గూర్చి చెప్పడానికేముందమ్మా...ముందుగా ఇక్కడున్న వాళ్ళగూర్చి తెలుసుకో...వాళ్ళ జీవితాల గూర్చి, ఆ జీవితాల వెనక వున్న వెతల గూర్చి తెలుసుకో...కన్నవాళ్ళ నిర్లక్ష్యానికి నాలా ఎవ్వరూ 'బాలి' కారాదని ఈ శరణాలయం ఏర్పాటు చేశాను. ఇందులో నా గొప్ప ఏమీ లేదమ్మా...ఇందులో వున్న వాళ్ళంతా వాళ్ళ సంపాదనలో వాళ్ళని వాళ్ళే పోషించుకుంటున్నారు.

కూరగాయలు పెంచుతారు, బుట్టలు అల్లుతారు, చీరలకు ఫాల్స్ కుడుతారు.. ఇలా తలా ఒకరు తలా ఓ పని చేస్తారు. ఆ డబ్బులతో ఈ శరణాలయం చిన్నచిన్న అడుగులేస్తోంది.. నా శ్వాస ఆగిపోయేలోగా ఈ శరణాలయానికి మెరుగులు దిద్దాలన్నదే నా కోరిక...వెళ్ళు తల్లీ...వాళ్ళని కదిలించు. ఇక్కడున్న వాళ్ళంతా నాలాంటి వృద్ధులే. ఒకరికొకరు తల్లితండ్రులం...అందరికి అందరూ బిడ్డలే.

ఒకరి బాధలను మరొకరు పంచుకుంటాం. ఒకరి కన్నీళ్ళను మరొకరు తుడుస్తాం... అంతే...ఎవరైనా శరణాలయంలో చివరి శ్వాస విడిస్తే అందరం కన్నీళ్లు కారుస్తాం. ఆ తర్వాత...అదిగో ఆ పిట్టగోడను ఆనుకుని వుంది చూడు శ్మశానం...అందులోనే దహనం చేస్తాం. *మేమిక్కడ, కన్ను మూసినా అక్కడ విశ్రాంతి తీసుకుంటాం . ఆ శ్మశానం కూడా నాదే. అనాథలకు దహనం చేయడానికి, ఖననం చేయడానికి ఉపయోగిస్తున్నారు. కనీసం దానికైనా పనికొస్తుందని, నేనే అలాగే వదిలేశాను.*

రేపోమాపో నేనుకూడా విశ్రాంతి తీసుకునేది అక్కడేగా" రావు బహద్దూర్ జీవితాన్ని ఆమూలాగ్రం చదివాడు. అతని మాటలు అలాగే వింటుండిపోయింది వాసంతి.

అతని మాటల్లో జీవితం వుంది. ఆ జీవితం పట్ల అతనికి వున్న దృక్పథం అర్థమవుతుంది. అతను చెప్పే జీవిత సత్యాన్ని అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

వేదాంతం అనుభవం వల్ల వస్తుందా? వయసు వల్ల వస్తుందా? ఏమో...దీన్ని వేదాంతం అని కూడా అనుకోవడంలేదు ఆమె.

"సార్...ఇక్కడున్న వాళ్ళ గురించి...."

"ఇక్కడేవాళ్ళను మా శేషగిరి పరిచయం చేస్తాడు. వాళ్ళ కన్నీటి గాధలు కొందరినైనా ఆలోచింపజేస్తే చాలు! చిన్నదానివైనా మంచి పని చేస్తున్నావు. నా ఆయుష్షు కూడా పోసుకుని నూరేళ్ళు బ్రతుకు తల్లీ" అన్నాడు రావు బహద్దూర్ మనస్ఫూర్తిగా.

* * *

వాసంతి ఇంటికొచ్చేసరికి ఇంటినిండా జనం...వాసంతి తండ్రి జిల్లా కలెక్టర్. తల్లి ఉమెన్స్ క్లబ్ సెక్రెటరీ. సాధారణంగా ఎప్పుడూ ఆ ఇల్లు వచ్చిపోయే వాళ్ళతో హడావుడిగా వుంటూనే వుంటుంది. తండ్రితో పనిబడి వచ్చేవాళ్ళు చాలామంది వుంటారు.

అందరూ వెళ్ళిపోయేవరకు వెయిట్ చేసి తండ్రి దగ్గరికి వెళ్ళింది. కూతుర్ని చూసి "హాయ్ బేబీ...ఎక్కడ్నుంచి వస్తున్నావు? ఈసారి ఎవరి మీద ఇన్ వెస్టిగేషన్ ప్రారంభించావు?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

నిజానికి కూతురు ఓ సాదా సీదా జర్నలిస్ట్ గా ఓ పత్రికలో పనిచేయడం ఇష్టం లేదు. కానీ కూతురి పట్టుదల తెలుసు. అనుకున్నది సాధించేవరకు నిద్రపోదు. పైగా కూతురంటే పంచప్రాణాలు. ఒక్కర్తే కూతురు. అందుకే తనకిష్టంలేకపోయినా మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"ఈసారి వృద్ధుల గూర్చి రాస్తున్నా డాడీ...కన్నవాళ్ళ నిర్లక్ష్యానికి బలైన తల్లిదండ్రుల గూర్చి స్పెషల్ స్టోరీస్ రాస్తున్నాను. మా ఎడిటర్ కు ఈ థాట్ బాగా నచ్చింది. వెంటనే ప్రొసీడ్ అన్నాడు. ఇవ్వాళ ఉదయం రావు బహద్దూర్ వృద్ధుల అనాథ శరణాలయానికి వెళ్ళొచ్చాను. రావు బహద్దూర్ కలిశారు. అతను పర్మిషన్ ఇచ్చారు" వాసంతి చెప్పుకుపోతూనే వుంది.

తండ్రి చేతిలోని టీ కప్పు జారి కింద పడ్డం గమనించింది.

వెంటనే కంగారుగా "అదేమిటి డాడీ..." అంది.

"ఏ....ఏమీ లేదమ్మా...కప్పు జారింది అంతే" అన్నాడు తడబడుతూ.

"రేపు వెళ్తున్న డాడీ...అక్కడున్న వృద్ధులను ఇంటర్వ్యూ చేసి వారానికో స్పెషల్ స్టోరీ రాస్తా...దీంతో జర్నలిస్ట్ రైటర్ గా నాకు మంచి పేరు వస్తుంది. చూస్కోండి...కలెక్టర్ గారమ్మాయి

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Nirnayam+Vijayarke

* * *